

Brev från och till medlemmar av familjen Gjörwell, växlade åren 1780-1811 E...

Gjörwell, Carl Christoffer,

HS Ep. G 12:1

National Library
of Sweden

Hil Herr Grosshandlaren J. B. Nil. Lindall
i Norrköping.

Stockholm, den 10 Maji 1793.

165

Min Egen Aldrakäraste John.

Förlåt, såske Du, at jag ej med sista Posten skref Dig något Brev; men faunerligen jag fick ej tid, ty et oväntadt Besök af min Svärmor medtog Eftermiddagen, så at jag bara hann med at försegla en trykt Dediche, som jag hoppad blifvit bruten af Dig själv, icke af Stadens Fiscal. Jag förtryter detta Fröjmsål för mycket mera, som jag af Dit med Gårdags Posten ingångna sk. Brev af den 6 dennes finner, at med Bindningen och affändringen af Reliquie didemiane för mycket kastur, at mina begge sista Brev icke torde få något rum uti Skut. Svandet af Brev-Samlingen. Detta hade jag aldrig kunnat neka, at det hade Du, med Herr Prunks Patron Pafsk, kunnat hjälpligt göra. Är Svandet färdigt, så kunde, om så öfverhörs, dessa begge Brev tilläggas de öfriga sakerna uti Skinet, och på det förseglade omslaget skrivas: - Erwelle sista Brev till - d. de vora Bretis ära Vänner.

Der änteligen, at min käraste Broder genast låter förmåla min ödmjukaste Hälsning hos Herr Prunks Patron Pafsk, med förskran, at jag riktigt fått hans begge så intressante Brev, och at jag skul med det aldrasista besvara dem, bara jag får först tala med Herr Professor Bergell; förmodeligen sker det med nästa Post. Jag har utomdes i dag en stor Dediche at låta afgå till Linköping.

Se nu, aldrakäraste min John, har jag et nödigt och godt ord at säga Dig. Salig Lidén är död, således uphöres min Brevvärling med honom; äfven afgå inga Brev- eller blott lärnings-Brev mera till des Broder, i Linköping; det vil säga. Du blir hädanefter min endaste Förtroendes- Correspondent uti Norrköping. All går under din directe Adresse, och hvad jag skrifer Dig till, läses af ingen dödelig hvarken inom eller utom orten, mer än af Dig själv och vår ällra Skafva. På visst sätt är detta Brev No 1 af denna nya Brevvärling.

Salig Lidéns Föd föres af alla, som äga känsla för Religion, Dygd och Lärdom; kanske någre få älskade honom icke för hans med dem olika Politiska Tankesätt; men vispenligen måsta också de göra hans förtäffelige Caractere al rättvisa. Ibland hans hela Vänner var ofelbart den vittne Hr Leopold. Jag lät honom genast veta Lidéns Död; och hans svar till mig lydte således: "Jag är innerligen vörd äfven Prof. Lidéns Död. Alla hans förtjänster och mångånga lidelser måla sig på en gång för mitt Minne. Sannerligen var det en märk värdig Mann. Men afsefforn lännaad där af en god och gammal vän. Jag känner rätt väl hvad det är kostat på. Men vi begge, - äfven vi, som nu föse Lidén, huru länge kunne vi väl behöfva sakna honom? Huru långt förtog lär han väl länna off? - Det är märkeligt, at Hr Leopold tatte med mig häromdagen rätt eftertryckeligen, eller med egen kärbar

känbar öfvertiggelse om Själens Ödödlighet och vår fästra Reconvention efter Döden
Allt för garna! fäde jag; men det hindrar dock icke, at man tager för Skadestånd Hjelp
redan här i djufvet, så mycket man förmår. Den stora Uvriåhelsen blir däremot
en Kärrisa, som Gud efter sin öf än fördolda Oeconomia får åter tilldelas: uti mina
ögon blir den dock alltid en Nåd; ty hvad kan vår biffälliga, ja vår affälliga Natur
fordra, hvad vänta, af den så infällige Somaren?

Dina sköna både egna och andras anförde Tankar, i anledning af din Förlyft
uti sal. lidens Person, bifallas af mig, till alla delar: och där njuter du, Duffte vän!
det djivi, den Giff, ja den Sötma, som dileraturen väcker öf äfven under de mest
fjörstade lidanden. I fymmerhet har det behagat mig, at finna en så vid och
klar Skrivart inom Begrepet hos en Gysk Catholik, jag menar Fred. Mich. Piertheiler,
född Öf Herrikare och sedan 1791 Schul-director i Salzburg. Dock måste man och
bekänna, at ärke-kejsert Salzburg öfverhops ^{UJER} icke nu mer af det hickeliga mörket,
som omkring 1730 fördröf så många Lutheraner ifrån hus och hem, och fögros
nu af en ibland Gysklandt utlysta Grelater, Grefve Hieronymus Colredo.

Uf bilagde Fortsändes-Bref till min Mandat öf intager du, aldrast Mifödet, som
drabbat de Studerande i Uppsala Skrifver. De utgjöra 4 $\frac{1}{2}$ art i B, hälla 66 sidor, och
slutas den sista med Uspoden: Ni!ne Herrar! Deras sammankomster hafva Likaledes
blifvit förbudne; hvadan de Studerande inkomit hos H. K. H. Hertigen-Regenten,
sålom Akademien: Cancellar, med underdänig Anföknung, at detta förbud måtte åter
kallas. Uti detta Högmål äger jag ingen öf, utan afvaktar Regentens Slutliga
Utrande. Uti Lund har man åter börjat med Practiken och, såsom Rubriken
lyder ifrån Generalen von Platen, uti det underdänige Rapport till Regenten,
hafva Studenterna samfält den 9 Mart. eller under Hiesra jubel-Högtiden, et
väfande - - och som det följdes, med ett en adelig Svast totale derangerande - -
hvar öf är nu fäst en vertima Ironstol, hvars Protocoller Professor Lundblad
utlöf och utgiver. Jag låter komma dessa Aiter med Posten.

Men ifrån Politiska Forföter vil jag nu komma till de blott animaliska.
Sålendes har grasperat och grasperar ännu här i Residenciet en fast aldmännelig
Hesbling, och har af denna Pestidentia fäst en af våra fönämaste och störaste
Famner, den ofrike Kammarherreri: Baron Carl de Geers' Hufvud, Eleonora Wilhelmina,
Dotter af Riks-Rådet Grefve von Köpken, född den 25 Sept. 1755 och död den 20
Hise. April blott efter några få dagars Spukdom. Hesblingen började där i Huset
med en ung Baron Durietz omkring 16 år, som af den nyf afl. Generalen,
och som var Landhöfding i Götheborg år 1788, då sal. Konungen kom och
frälste denne Götha-Rikets Hufvudstod. Han är Systeren af Kammarherreri,
fräl. komma i gula Gardet, smittade öfven sina Cousins Fröken Wilhelmina och
den äldre Sonen Baron Carl, denne på 10:de året och en af de skönaste Ödlingar
man vil se, just dagelig uti den Gustavianiske Skolan: dessa fina Damm flötte
Modren

Modren själf, fick Hefningen och dog. Fru Grafinnan var i det Huset själf sjunde Junt,
af denne fatale Sjukdom, och icke som den var äfven Miss d'Alton, men alla gingo den
igenom, hon allena offrades. Hon begravs i Jämsö, men Liket fördes till de Grefska Familie-
Grafven i Uppsala. Hon var en Fru af stort Vett och ägde många af sin Herr Faders
Egenheter. När jag tillbragte Sommaren 1756 hos Riksrådet på Fogelbro, var hon
et helt litet Barn, och hörde då ofta huru den uti sina Barn just förfjuft Fadren gick
omkring uti lilla Frökens rum, bar henne på sin arm och trallade Vagge-isån:
Sajpa och Mamma och lilla Fröken Ulla. - Hon var af senare Giftet. Hans Son af
förra Giftet, föf uti samma rum som jag, dock uti sin egen Säng. Hvar Morgon
kom Excellencien in och väckte honom med Careser. Denne Son hushållade sedan icke
mycket med sin Hustru, blef snart förtedd och dog af tillföth Hestik. Den andre
Sonen, eller af senare Giftet, var då än icke född. Vacker som en Dag, tillbeds han icke
mindre af Gäderna, fick al god Education och handledes en tid äfven af den vittne
Hr. Regner, men började tidigt visa tecken til färdighet, som tilltog allt mer, och är
han nu föga annat än Skatfgalen, bor och äter allena här i Staden strax bredvid
Kammarherren de Geer på Stora Trögårds-gatan. Hvilket Missode för en så stor Man,
som Grefve von Slopten! Denne blef dog här i Stockholm den 9 Sept. 1789, och hann
saledes öfverlämna sin Måge, försenämnde Kammarherres, Entledigande utur Riksdags-
Arbeten på Fredrichshof. Han begravs äfva i Jämsö, men Liket fördes til Salams Kyrka
uti Södermanland, icke långt härifrån och som man seer förbi, när man far til
Norrtäljning. - Efter vi nu kommit at vidöra den Högvärdberna Mortalitetens Lifsen, så
var icke långesedan, eller den 31 Martii, med Foden afgåt Herr Director Fred. Achatius
von Ulfedorn, som stredde på Marielund i Halland, hvar han dog uti sin 44:de år
hos en sin Släkttinge, men var af sig själf en Seigneur de la Pomeranie & de tres
grande Famille, samt hade varit Director eller, såsom det hos oss heter, President i
Kongl. Hof. Rätten uti Greifswald, men då den undergik samma gustaffianska Rätt
som Götha Hofrätt, så änsfades äfva Herr Presidenten ifrån sin Stol, hvilket stredde
omkring 1778. Dock denne bleve måtte icke alltid haft det renaste samvete, ty innan
han engagerade sig uti vår Hufvuds Hofrätt hade han tjent i Preussen och där undergått
en högt och haglig Roffrattning; så at, när man sedan i Berlin fick höra, at han blef
President uti et nytt verk, kunde man icke nog förundra sig öfver blivens så lödda
ömvändelse. Saken antalas bäst öfveralt uti vårt Pommern. Därifrån förskrifver sig
äfven en nyt. här ofliden dock öfvalle - Cavalier; Hr. Ernst Westphal, Lieutenant vid
vårt Götha Garde, och som dog härstädes den 15 Apr. uti det 31:sta år. Hans Son, om
jag minnes rätt, Stralsundsbo, var en stor Avanturier, vandrade ut på sin Profession,
kom til Holland, vidare til Pratavia, varn där stora Penningar per Genitivum & per
varios alios casus, kom hem med Fru, Barn, Mör och Capitaler, lefde och lyfte i
Stralsund med all ofvindigt både Präst och öfverstånd, förlorade Capitalerne fört, för-
stündet sedan och dog på Furhuset i Rostock - ty man har den ledan i Stralsund,
at, för Scandalens undvikande, ingvartera sina förmåna Därhus-lyon uti Rostock -

Sonen

Sonen blev Militaire, var med i Fjofka Kriget, höll sig kätt, blev Ridhare och fäst
Lieutenant vid et af Lif-Garderne. Vid samma Götta Gardetjenar nu också en annan
ung Strålfund, de Höjnit. With. Hercules, en af våre vickrafte Militaire, Son af en
äpen för detta frära rit han i Strålfund af där varande Patricius, men som också
hade den olyckan, at blifva både fattig och galen. Olyckor således uti alla stånd:
de lämna oss mycket utryme til nyttiga Reträktelser.

Af allt hjerta tackar jag Dig för den så goda och ömhetfulla Invitationen,
at äfven i år komma til Nörköping. Låter Gud mig och tillä Sju Drita Nora,
som hällbar är i dege hjerteligen, såvår, så skole vi väl komma til eller efter
Midfommaren, men den glädjen, at kunna länge vistad hos så käre Vänner,
neka oss, åtminstone mig, de vänliga Hindren. Men på Affärer vela ändå
hafva en jämn tillflykt; jag måste också nödvändigt i Sommar hafva mit Res.
Nationalt Bibliothek ut nögurlunda ordning, så at jag åtminstone trinner
til slut med Dulckardt arbetet. ty at lyfta och flytta Sentonde Seculi Folianter,
Spitonde Seculi Quartanter, Koffar på Gubben uti slutet af Adertonde Seculo,
som vänt oss vid at omgå med Quodeciet och andra Deslogues arbeten. Ja ja!
nog sträffar jag ut in vid Grafverns brudd; men, judi lof! jag är munter och
glad, ty jag gör en god Gerning, jag lättar mödan för andre, jag haer Damm och
Vänner omkring mig på alla sidor, som tilfredsställa själen, som lifva sinnet:
således bör jag vara tacka för min sätta Lott, icke mycket klaga --- Gud har
att esakt. Skulle jag då icke vara nögd? Jo, med Gudi Skjels skal jag vara
och förblifva det. Under dessa Kämpors åtirjntande och lyckosaligande, omfamnar
jag äfven i sjuenerhet eder i dege, älskvärda Darn, uti laggen jag värfelagen
uti min Graf säsom

iden

högifnaste Dappa.